

מ"ת 37726/03/22 - מדינת ישראל נגד בלאל אלג'רושי, מוחמד אלג'רושי, והאב אל גרושי, עלי ג'רושי, חוסאם אלגרושי, עמאר ג'רושי, קוסאי אלג'רושי

בית משפט השלום בראשון לציון

מ"ת 37726-03-22 מדינת ישראל נ' אלג'רושי (עציר) ואח'

תיק חיצוני: 120203/2022

בפני כבוד השופטת קרן וקסלר

המבקשת: מדינת ישראל

נגד

המשיבים:

1. בלאל אלג'רושי

2. מוחמד אלג'רושי

3. והאב אל גרושי

4. עלי ג'רושי

5. חוסאם אלגרושי

6. עמאר ג'רושי

7. קוסאי אלג'רושי (עציר)

החלטה

עניינה של החלטה זו הינה בקשה לעיון חוזר הנוגעת למשיבים 1-6, וכן החלטה בבקשה למעצרו של המשיב 7.

בשל ריבוי הדמויות ולמען נוחות הקריאה, ייקראו המשיבים בשמם הפרטי.

כתב האישום ובקשת המעצר

כנגד המשיבים 1-6 הוגש ביום 17.3.22 כתב אישום, המייחס להם ביצוע עבירות קשירת קשר לפשע, תקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר, איומים בצוותא, התפרצות למגורים לבצע עבירה בצוותא והיזק לרכוש במזיד. בד בבד, הוגשה בקשה למעצרו עד לתום ההליכים.

ביום 7.4.22 הוגש כתב האישום מתוקן, בדרך של הוספת משיב 7, בצד בקשה למעצרו.

בתמצית, נטען בכתב האישום, כי המשיבים קשרו קשר לצורך תקיפתו של צדוק, בנו של משה חזן, שעמו יש להם היכרות מוקדמת. בתאריך 1.3.22 בסמוך לשעה 14:37 הגיעו בלאל, מוחמד, והאב ועלי לדירתו של משה ונכנסו אליה ללא הסכמתו. באותה שעה שהו בבית חבריו של משה, תמיר ורפאל, וכן אדם בשם יוסף קשוט. במעמד זה, דרשו המשיבים ממשה להזמין את בנו צדוק לדירה, אולם צדוק לא הגיע. בהמשך לכך, יצאו הארבעה מהדירה וחזרו אליה

מספר פעמים, תוך שבילאל דורש ממשה, פעם נוספת, להזמין את בנו. בסמוך לשעה 18:55 הגיעו כלל המשיבים לדירת משה, כשקוסאי נושא על גופו סכין נשלפת מתקבעת. בשעה 19:07 הגיעו אל הדירה צדוק ואחי, סאלי ונכנסו לחדר בדירה, כשבעקבותיהם המשיבים ובנסיבות אלה תקפו המשיבים בצוותא את צדוק, סאלי ומשה בכל חלקי גופם במכות אגרוף ובחפצים, איימו על סאלי וצדוק שירצחו אותם, זרעו הרס בחדר, ושברו חפצים. במהלך התקיפה, כאשר ניסו יוסף ותמיר להפריד בין הנצים, הוכה תמיר בפניו על ידי מי מהמשיבים וכתוצאה מכך נגרמה לו חבלה באפו וחולצתו נקרעה. בסמוך לשעה 19:10 יצאו המשיבים מהדירה, ובנסיבות אלה איים חוסאם על משה "אני ארצח אותך אם תדבר מילה". כתוצאה מהמעשים המתוארים לעיל נגרמו לצדוק חבלות רבות בפניו, לסאלי נגרמה נפיחות באפו, ואילו למשה נגרמה חבלה באמת ידו.

ההחלטה בעניין קיומן של ראיות לכאורה

ביום 13.4.22 ניתנה החלטתי בדבר קיומן של ראיות לכאורה בנוגע למשיבים 1-6, במסגרתה קבעתי כי המבקשת הניחה תשתית ראיתית להוכחת העבירות המיוחסות להם בכתב האישום.

ראיות התביעה מתבססות על אמרות משה, אשר סרב למסור הודעה במשטרה, נוכח חששו מהמשיבים, וסיפר על השתלשלות האירועים המתוארת בכתב האישום במסגרת מספר תשאלים מוקלטים.

גרסתו נתמכת בדברי שני חבריו, תמיד ורפאל, שנכחו במקום, שתיארו את המכות, האיומים וההרס שזרעו המשיבים בדירה וכן בראיות חיצוניות- צילומי מצלמות האבטחה המתעדים את הגעת המשיבים למקום; גרסת המאבטח, לפיה המשיבים עלו לדירה, על אף שמשה אישר לו להעלות את בילאל בלבד; תמונות החבלות וההרס ושיחת השכן למוקד 100 ששמע צעקות מהדירה ורעש של שבירת חפצים.

המשיבים מצדם שמרו על זכות השתיקה ולא השיבו לשאלות החוקרים, גם כשהוצגו להם מצלמות אבטחה, המתעדות את נוכחותם במקום.

אל מול ראיות אלה ניצבת גרסת ההגנה, לפיה צדוק הגיע למקום חמוש באקדח והאלימות שננקטה כלפיו על ידי מי מהמשיבים הייתה קלה ונועדה אך ורק כדי לחלץ את הכלי מידו.

מדובר בגרסה שנמסרה לראשונה מפי קוסאי, שהסגיר עצמו בשלב מאוחר יותר, ביום 29.3.22, לאחר הגשת כתב האישום. לדבריו, הגיעו לפגישה "חברית" שהתנהלה באופן רגועה, והאירוע קיבל תפנית רק לאחר שצדוק שלף נשק, ובתגובה "קפצו עליו" כדי לתפוס אותו, בעוד חוסאם ועאמר מנסים להפריד. גרסתו נתמכת באופן חלקי בדברי סאלי שאישר את הגעת צדוק גז מדמיע דמוי אקדח שחור, הגם שלל שימוש בו, וכן בגרסת צדוק מיום 31.3.22 לפיה שלף גז מדמיע דמוי אקדח כהגנה עצמית, לאחר שהמשיבים התקרבו אליו באופן מאיים.

משה לעומתם, שלל שנעשה שימוש באקדח, אמיתי או צעצוע.

בהחלטתי בעניין הראיות לכאורה התייחסתי לקושי שמעוררת גרסת קוסאי, שאם תתקבל, יש בה כדי לשוות נופך אחר לאירוע. ואולם, בשים לב למועד העלאת הגרסה, לאחר שמלוא חומרי החקירה נמסרו להגנה; בהתחשב בשתיקת יתר המשיבים בחקירה, למרות שמדובר לכאורה בטענת הגנה עצמית מובהקת, שהיה מצופה להעלותה בהזדמנות הראשונה; סירוב קוסאי להרחיב ולהשיב על שאלות נוספות של החוקרים שנועדו לבחון את אמיתותה של גרסתו הגולמית והראשונית, ובהתחשב בכך שקיימים פערות בין גרסאות קוסאי, צדוק וסאלי, הרי שאין מדובר בטענה שיש בה כדי לכרסם בתשתית הראייתית שהעמידה התביעה.

טיעוני הצדדים בבקשה לעיון חוזר

ביום 3.5.22 נשמעה עדותו של משה במסגרת התיק העיקרי.

לטענת ב"כ המשיבים, גרסתו הנוכחית של משה מחזקת את גרסת ההגנה, לפיה שלף צדוק נשק באופן שהביא להסלמת האירוע. הסנגורים הפנו לדברי משה, לפיהם לאחר שצדוק נדחף "יש מצב שהוא הוציא משהו, הגיעו עם נשק או משהו. הוציא. אני ראיתי משהו שהוא הוציא, אבל יכול להיות שהוא הוציא משהו. הוא הוציא משהו, כן כבודו... היה משהו משהו שכאילו, גז מדמיע שהוא דמוי אקדח. יכול להיות משהו כזה, כן" (עמ' 74 ש. 9).

נטען, כי משה נאות למסור את הגרסה המלאה, רק לאחר שבית המשפט הניח את דעתו והבטיח כי עדותו לא תשמש להפללת בניו ומכאן שהחשש להפללתם הוא זה שעמד בבסיס גרסתו במשטרה, בה שלל שימוש בנשק (עמ' 72 ש. 24 ואילך). לעמדת ב"כ המשיבים, מלכתחילה היה מקום לעמת את משה באופן ישיר עם גרסת בניו ולא היה מקום לעשות כן, לראשונה, בבית המשפט. לטענת עו"ד גיגי, היה אף מקום להסביר גם לעדים הנוספים שנכחו במקום, תמיר ורפאל, שצדוק הודה בהחזקת נשק ולא הוגש נגדו כתב אישום, וייתכן שגרסתם הייתה אז שונה.

טענה נוספת היא שמעדותו של משה עולה שעאמר כלל לא נטל חלק באירוע האלים ולא היה בתוך החדר. ביחס לחוסאם, נטען כי עדותו של משה השתנתה באופן מהותי, שכן הוא הסביר שחוסאם לא נכח בחלק הראשון של האירוע ולא דרש שצדוק יגיע, שלל שחוסאם שבר חפצים, אמר שחוסאם לא הכה את צדוק אלא רק ריתק אותו לרצפה לאחר ששלף את האקדח, אישר שחוסאם מוזמן לביתו בכל עת וכך גם כל מי שמתלווה אליו. לגישת ההגנה, יש לתת משקל לכך שהמשטרה נמנעה מלחקור את משה על פרטי האירוע אלא הסתפקה בדברים כלליים ולמעשה הוא נשאל על חלקו של כל אחד ואחד מהמשיבים רק על גבי דוכן העדים.

בנוגע לעילת המעצר, נטען כי החשש לשיבוש אופן שכן משה השלים את עדותו ואילו בניו, צדוק וסאלי, אינם עדי תביעה כך שאין חשש שעדותם תושפע. משקל נוסף ביקשו ב"כ המשיבים לתת להתארכות מעצרו של המשיבים.

לטענת ב"כ המבקשת, לא חל שינוי דרמטי המצדיק עיון חוזר בהחלטת המעצר. לשיטתה, חששו של משה מהמשיבים בא לידי ביטוי לכל אורך עדותו בבית המשפט ומטעם זה ביקש לרצות את המשיבים ובפרט את חוסאם. הדגישה כי במהלך חקירתו, וגם לאחר שהוכרז כעד עוין, לא מסר משה דבר וחצי דבר על נוכחות נשק באירוע, אלא רק לאחר שעומת עם תזת ההגנה, ואולם גרסתו החדשה בעניין זה איננה עקבית, ואינה עומדת בקנה אחד עם דברים אחרים שמסר בעדותו: ידיעתו שעומד להתרחש בבית אירוע לא רצוי; שיחות שערך לאחרים בניסיון למנוע את האירוע ומסקנתו

כי המשיבים הגיעו למקום במטרה ללמד את בניו לקח. כמו כן, תיאור האקדח שמסר (כסוף) אינו מתיישב עם זה שמסר צדוק, שתיאר חפץ שחור. מטעמים אלה, בכוונת התביעה לבקש להעדיף את הודעותיו במטרה לפי סעיף 10א בפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971.

ב"כ המבקשת הפנתה לחשש שהפגין משה לאורך כל חקירותיו ולזכ"ד הנוגע לריענון העד עובר לעדותו, לפיו מסר שהוא אינו מסוגל להעיד נגד הנאשמים ועלול למסור גרסה הפוכה בבית המשפט. נטען כי החשש לשיבוש הליכי משפט, שלגביו הוצגו ראיות במעמד צד אחד עובר להחלטת המעצר, אכן התממש. בנוסף למשה, ישנם עוד מספר אזרחים שצפויים להעיד וקיים חשש להשפעה עליהם, ובפרט הדברים אמורים לגבי חבריו של משה שנכחו באירוע.

בנוגע לחוסאם, נטען כי מאז ההחלטה על מעצרו חל שינוי נסיבות המעצרים את עילת המסוכנות, שכן במהלך תקופה זו הוגש נגדו כתב אישום המייחס לו איומים על התובעת עו"ד מזור שגב, בתום דיון ההוכחות.

טיעונים בעניין הבקשה למעצרו של המשיב 7, קוסאי

ב"כ המשיב הפנה לגרסתו של קוסאי מיום 29.3.22 (ראו פרוט הגרסה בהחלטה מיום 13.4.22). לעמדתו, מדובר בגרסה סדורה, נטולת סתירות, פנימיות או חיצוניות שבית המשפט יתבקש לאמצה. בניגוד ליתר המשיבים, קוסאי לא בחר בזכות השתיקה ואף לא כבש את גרסתו אלא מסר אותה בהזדמנות הראשונה שניתנה לו. בהקשר זה נטען, כי אין כל בדל ראיה שקוסאי נחשף, בדרך כזו או אחרת לחומר החקירה, ואף אם היה נחשף אליו, לא היה בכך כדי לפגום במהימנות גרסתו, המשתלבת בגרסאותיהם של עדים נוספים, צדוק וסאלי. לגישתו, התביעה התעלמה מראיות שיכולות להביא לזיכוי קוסאי, היה מקום שמשה יעומת עם גרסאות צדוק וסאלי, אף במסגרת השלמת חקירה לאחר כתב אישום, ומצופה היה ששם יכלל ברשימת עדי התביעה, על מנת לפרוש בפני בית המשפט את התמונה במלואה, גם אם עדותם אינה מתיישבת עם התזה של התביעה. בנוגע לעדותו של משה, נטען כי דווקא גרסתו במטרה היא החסרה, ואילו גרסתו בבית המשפט תואמת את הדברים שמסרו קוסאי וצדוק. כן נטען, שמשה מסר תיאור כללי של הסכין וכלל לא התבקש לתארה ובנסיבות אלה, יש קושי לתת אמון בגרסתו וייתכן ששגה וסבר שמסרק הזקן שנשא קוסאי הוא סכין. מכל מקום, הואיל ולא נטען שקוסאי עשה שימוש בסכין הרי שלא נשקפת מסוכנות מצדו, בפרט בשים לב לכך שהוא נעדר הרשעות קודמות.

דיון הכרעה

לפי סעיף 52 (א) בחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו "עצור, משוחרר בערובה או תובע רשאי לפנות לבית המשפט בבקשה לעיון חוזר, בענין הנוגע למעצר, לשחרור או להפרת תנאי השחרור בערובה, לרבות בהחלטה לפי סעיף זה, אם נתגלו עובדות חדשות, נשתנו נסיבות או עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה".

כידוע, כדי שתקום עילה לשחרור ממעצר בשל כרסום ראייתי, על הנאשם מוטל להראות כי חל 'מהפך ראייתי' המוביל למסקנה כי 'הקערה נהפכה כליל על פיה' וכי השינויים מוטטו את ראיות התביעה (בש"פ 7260/13 מדינת ישראל נ' **כיאל ואח'** (18.11.2013); בש"פ 1972/19 **פלוני נ' מדינת ישראל** (21.3.2019); בש"פ 3409/18 **בריל נ' מדינת ישראל** (3.6.2018)).

חזרת עד מעדותו אינה מהווה בהכרח כרסום שיש בו לפגוע בתשתית הראייתית הנבחנת בשלב המעצר, זאת בהתחשב באפשרויות השונות העשויות להביא לחזרה מעדות ובשים לב לכך שאין בית המשפט נדרש בשלב זה לשאלות שעניינן מהימנותם של העדים או הסתירות בהודעותיהם (בש"פ 7263/13; בש"פ 3178/13 **שקרה נ' מדינת ישראל** (9.5.2013); בש"פ 1001/99 **קורנבליט נ' מדינת ישראל** (25.2.1999)).

יפים לעניינו דברי כב' השופט י' עמית בבש"פ 770/10 **מדינת ישראל נ' פלוני** (11.3.2010):

אילו אחזנו בשיטתו של המשיב, אזי בכל מקרה בו עד עיקרי חוזר בו מגרסתו הקודמת על בית המשפט להורות על שחרורו של הנאשם ממעצר. ברם, לא כל שינוי גרסה של עד, ואפילו עד עיקרי, משמטה מיניה וביה את הפוטנציאל ההרשעתי של חומר הראיות [...]. מעשה של יום ביומו בבתי המשפט, שעד עיקרי חוזר בו בעדותו מהודעתו במשטרה, וזו מוגשת ומתקבלת בסופו של יום מכוח סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], ואין בעובדה זו, כשלעצמה, כדי להביא לכרסום בתשתית הראייתית.

ב"כ המשיבים הפנו לחלקים השונים מתוך פרוטוקול עדותו של משה, על מנת לבסס את הטענה לכרסום מהותי בתשתית הראייתית הלכאורית, ובפרט לגרסתו החדשה של משה לפיה צדוק שלף במהלך האירוע חפץ דמוי אקדח וייתכן שהמשיבים נבהלו מכך (עמ' 74. ש. 9, עמ' 76. ש. 5, עמ' 129. ש. 4 ואילך, עמ' 130 ש. 11).

בנוגע לחוסאם, נראה כי משה אכן מסר גרסה המצמצמת את חלקו במעשים. הוא אישר שחוסאם יכול להגיע אליו בכל עת (עמ' 185. ש. 27); טען שבשעה שצדוק נכנס לבית שוחח חוסאם בטלפון והביט לכיוון השני, אל עבר החלון (עמ' 22, עמ' 37. ש. 20); אישר שכאשר חוסאם הצמיד את צדוק ארצה, ייתכן שניסה להפריד (עמ' 190. ש. 13), ושלל שחוסאם גרם חבלה למי מבניו (עמ' 198. ש. 29).

אשר לעלי, טען משה שהוא כלל לא היה בחדר (עמ' 67. ש. 20).

ואולם, בצד זאת, סיפר משה באופן כללי על הגעת המשיבים אל הבית, ללא שהוזמנו, והביע טרזניה על התנהלות השומר שנתן להם לעלות ללא רשות (עמ' 61. ש. 4; עמ' 62. ש. 1 ואילך); סיפר שהתקשר ליוסף קשוט במהלך האירוע וביקש ממנו שלא ייתן לאף אחד להתקרב אליו ולילדים (עמ' 18. ש. 15); תאר כיצד דחף קוסאי את צדוק לתוך החדר (עמ' 24. ש. 27, עמ' 32. ש. 13); אישר שאמר במשטרה שכולם "פיצצו" את צדוק (עמ' 29. ש. 28 ואילך), לאחר מכן תיקן וסיפר שקוסאי התחיל את הקטטה, וויהאב התחיל "להשתגע לזרוק חפצים" (עמ' 42. ש. 22); סיפר שחוסאם "קפץ על הילד" כשהוא היה על הרצפה (עמ' 43. ש. 28, עמ' 44. ש. 12) ואיים שירצח את כולם (עמ' 51. ש. 6 ואילך); החבלות שנגרמו לצדוק הן כתוצאה מהצמדתי לרצפה ו"מכות לרצפה עליו" (עמ' 52. ש. 6 ואילך); כמו כן, אישר שגם תמיר הוכה באירוע וחולצתי נקרעה (עמ' 72. ש. 20). אשר לאקדח, פרטי הגרסה אינם תואמים לחלוטין לזו שמסר קוסאי. משה הקפיד לומר ששליפת אותו חפץ נעשתה רק לאחר שצדוק הותקף, ובנוסף, הוא תאר אקדח כסוף, וזאת בניגוד לדברי קוסאי וצדוק, שטענו שצבעו שחור (עמ' 75. ש. 7, עמ' 169. ש. 12).

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ועיינתי בפרוטוקול עדותו של משה, לא מצאתי שהשינוי בגרסתו לעומת הדברים

שמסר במשטרה, מבסס טענה בדבר כרסום ראייתי המצדיקה עיון מחדש בשאלת המעצר.

מבלי להתעלם מהפערים בין העדות לבין אמרות החוץ שמסר משה, לא התרשמתי שמדובר בשינוי השומט את הקרקע תחת הפוטנציאל הגלום בראיות התביעה. מלכתחילה ביטא משה חשש מלמסור גרסה, חשש ששב ובא לכדי ביטוי גם במהלך הריענון שערכה לו ב"כ המאשימה, אז הזהיר שהוא עלול למסור גרסה הפוכה בבית המשפט. את הפחד ממסירת העדות והשלכותיה ביטא גם בפני בית המשפט מספר פעמים במהלך מסירת העדות (ראו עמ' 77. ש. 27. ואילך, עמ' 135 ש. 5).

משה הוכרז במהלך עדותו כעד עוין, הוא נחקר נגדית על ידי ב"כ המאשימה ואמרותיו במשטרה הוגשו לבית המשפט (עמ' 51 ש. 16). מכאן, שעניין לנו בטענות הנוגעות לקביעת מהימנותו, עניין המסור להכרעתו של המותב הדן בתיק העיקרי, ובכלל זה גם ההחלטה איזו מגרסאותיו להעדיף.

אשר על כן, לא מצאתי כי התשתית הראייתית החדשה שהוצגה משנה את התמונה באופן דרמטי, המצדיק עיון מחדש בהחלטה המעצר.

אשר לעילת המעצר, אינני סבורה כי חל כל שינוי נסיבות נוכח סיום עדותו של משה, הן מאחר שעילת העצר נעוצה במסוכנות ולא רק בחשש משיבוש, והן מהטעם שעדים נוספים שנכחו במקום, חבריו של משה, צפויים להעיד.

אשוב ואומר, כי מסוכנות איננה נלמדת רק מכותרת העבירה ולטעמי, על אף ניסיונות ההגנה לטעון כי מדובר בתיק קל ערך של "דחיפה", המסוכנות מפני המשיבים, כפי שעולה ממכלול נסיבות האירוע, איננה מבוטלת כלל ועיקר.

ביחס לחוסאם, מצאתי לקבל את עמדת המבקשת, כי עילת המסוכנות בעניינו התעצמה, לנוכח כתב האישום החדש שהוגש כנגדו המייחס לו ביצוע עבירת איומים כלפי התובעת, מיד לאחר סיום עדותו של משה.

לפיכך, הבקשה לעיון חוזר נדחית.

אשר לקוסאי, כפי שציינתי בהחלטה מיום 13.4.22, להחלטה בעניין יתר המשיבים השלכה ישירה על עניינו, ולא מצאתי כי התשתית שהונחה בעניינו היא שונה. למעשה, כלל הנימוקים המפורטים בהחלטה יפים גם לעניינו של קוסאי ואין טעם לחזור על הדברים. יצוין, כי על פי גרסת משה, גם זו שנמסרה בבית המשפט, לקוסאי חלק משמעותי באירוע, הוא הגיע מצויד בסכין, והוא הראשון שנקט באלימות כלפי צדוק כשדחף אותו לתוך החדר. קוסאי אמנם מסר גרסה במשטרה, וזאת במובחן מיתר המשיבים, ואולם, הדברים נמסרו בכותרת, כשקוסאי נמנע מלהשיב לשאלות החוקרים והתקשה לתאר באופן מדויק את השתלשלות האירועים. כמו כן, גרסתו אינה חפה מקשיים, הן בשים לב לעיתוי מסירתה, והן בהתחשב בפערים בינה לבין עדויות צדוק, סאלי ומשה.

שבתי והצעתי למשיבים כי יוכן בעניינם תסקיר שירות המבחן ואולם לדברי באי כוחם דעתו של שירות המבחן נעולה והמשיבים "מושחרים" אך בשל השתייכותם המשפחתית.

צר לי על הדברים, המטילים דופי בשירות המבחן, שהינו גוף מקצועי וחסר פניות, ואולם, לטעמי, נוכח מכלול הנימוקים המפורטים בהחלטה מיום 13.4.22 ובהחלטתי כאן, לא ניתן להורות על שחרורם של המשיבים בלא בחינת יסודית ומעמיקה.

בנסיבות אלה, אני מורה על מעצרו של קוסאי עד לתום ההליכים.

המשיבים 1-6 יותרו במעצר עד לתום ההליכים.

ניתנה היום, כ"ח אייר תשפ"ב, 29 מאי 2022, בהעדר הצדדים.